

избира едно голѣмо яйце — най-голѣмото, туря го въ джезето, сварява го хубаво и го скжтва при огромната пита хлѣбъ.

Цѣль день дѣдо Марьо прекарваше съ яйцето. Ама като огладнѣеше не му дохождаше на умъ за друго. Хлѣбъ като има, нищо не му трѣбваше.

Дойде ли пладне, спре волонцитѣ разпрѣгне ги и ги натири по синуритѣ.

Седне подъ нѣкоя трѣнка, извади хлѣба, реже си съ ножчето голѣми залъци и близва отъ яйцето, като го гледашъ да ти се дояде. Оная разорана целина изпуска бѣла пара предъ очитѣ му, а отъ небето грѣе благодатъ. Какъ да не му е драго и какъ да не е доволенъ.

Тѣй живѣеше дѣдо Марьо и бѣше щастливъ. Мнозина го помнятъ изъ село, ала никой не отронваше зла дума за него. Защото остави на синоветѣ си и пари и земя. Забогатѣха. Само когато нѣкой проявѣше разточителство или бѣше не-

доволенъ отъ гостбата си, казваха му:

— Едно време дѣдо ти Марьо съ едно яйце ходѣше на нивата и вечерята половината връщаше.

— Гладенъ не стой, но и ягма не прави, — туй бѣше за вешалъ дѣдо Марьо на хората.

И живѣ до сто и десетъ години.

Димитъръ Гундовъ

Деца, пакъ ви молимъ, не отекчавайте вашитѣ настоятели, когато премията и броеветѣ понѣкога закъсняватъ. Тенко време изнививаваме. Не върви всичко редовно, както по-рано. Вървайте — всичко ще получите!